

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **ROFIN s. r. o.**, se sídlem Praha 7, Kostelní 38, zastoupen JUDr. Markem Nespalou, advokátem se sídlem Praha 2, Vyšehradská 21, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2013, č. j. DSH/1430/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2015, č. j. 30 A 26/2013 - 86,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2015, č. j. 30 A 26/2013 - 86, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2013, č. j. DSH/1430/13. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Přeštice (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „městský úřad“) ze dne 7. 12. 2012, č. j. OSD-BOM-27799/2012, kterým bylo obnoveno řízení ve věci schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla tov. zn. Citroën C4 Picasso 1.6 HDI 16V, VIN: X (dále jen „předmětné vozidlo“).

II. Průběh dosavadního správního a soudního řízení

2. Krajský soud o věci rozhodoval opakovaně, proto je namíste předem průběh správního řízení i soudních řízení zrekapitulovat.

II.1. Řízení před správními orgány

3. Dne 4. 1. 2010 podal u městského úřadu pan K. S. žádost o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného (předmětného) vozidla. K žádosti byl přiložen jako podklad mj. COC list (certificate of conformity), tj. prohlášení o shodě vydané zástupcem výrobce ze dne 7. 5. 2009. Na základě podané žádosti a předložených podkladů byla rozhodnutím městského úřadu č. j. SD-1-6/2010 ze dne 5. 1. 2010 schválena technická způsobilost předmětného vozidla a byl vydán technický průkaz vozidla č. X. Dne 6. 8. 2010 byl městskému úřadu cestou Magistrátu hlavního města Prahy doručen podnět ministerstva dopravy ze dne 22. 7. 2010, sp. zn. 200/2010-150-ORG2/25, k vyřazení znehodnocených vozidel z centrálního registru vozidel, mj. též předmětného vozidla, a k provedení kroků k obnově řízení, neboť se dle sdělení výrobců Citroën a Peugeot jedná o vozidla, která byla při skladování v Itálii zaplavena, a došlo k jejich znehodnocení. Tato vozidla byla proto vyřazena z obchodního oběhu a byla předána autorizovaným šrotovacím společností za účelem jejich fyzické likvidace. Na základě tohoto podnětu pak správní orgán prvního stupně mj. požádal o stanovisko akreditovaného zástupce společnosti Citroën v České republice k technické způsobilosti předmětného vozidla k provozu na pozemních komunikacích. Akreditovaný zástupce přípisem ze dne 20. 8. 2010 sdělil, že u vozidel uvedených v podnětu Ministerstva dopravy, mezi nimiž figurovalo také předmětné vozidlo, se jedná o nové vozy, které ale byly v únoru roku 2009 zaplaveny ve skladových prostorách v italském městě Livorno, a to ještě před tím, než mohly být uvedeny na trh. Z toho důvodu byla tato vozidla jejich výrobcem, tj. společností AUTOMOBILES CITROËN, kvalifikována jako nezpůsobilá k používání, neboť výrobce usoudil, že již nemohou plnit nároky kladené na jejich kvalitu a bezpečnost. Aby se zamezilo uvedení těchto vozů do obchodního oběhu, byly předány autorizovaným šrotovacím společností ve Francii, které oficiálně potvrdily jejich likvidaci. Autorizovaný zástupce tudíž uzavřel, že tato vozidla byla nezákonně uvedena do provozu (bylo podáno trestní oznámení na neznámého pachatele), protože byla výrobcem vyřazena jako nezpůsobilá k používání a neobchodovatelná, a v žádném případě neměla být jakkoli registrována, uváděna do provozu, prodávána, odkupována či opravována. Na základě těchto skutečností městský úřad dne 23. 9. 2010 zaslal účastníku řízení o schválení technické způsobilosti předmětného vozidla K. S. a současněmu vlastníku vozidla (žalobci), oznámení o zahájení řízení o obnově řízení. Žalobce v průběhu tohoto řízení vícekrát žádal o prodloužení lhůty k vyjádření či k podání návrhů, prvně již ve vyjádření k zahájení řízení o obnově řízení ze dne 22. 10. 2010, neboť si od obchodní společnosti FLEXTER Enterprise SE, tj. od osoby, od které předmětné vozidlo nabyl, vyžádal doložení originálu dokladu k předmětnému vozidlu a uvedl, že požádá o stanovisko akreditovaného zástupce k vyjádření souhlasu se schválením technické způsobilosti předmětného vozidla. Tyto dokumenty však žalobce v průběhu řízení nedoložil. Městský úřad proto dne 7. 12. 2012 vydal napadené rozhodnutí o obnově řízení, v němž vycházel z výše uvedených podkladů. O odvolání pak rozhodl žalovaný rozhodnutím napadeným žalobou.

II.2. První rozsudek krajského soudu

4. Krajský soud rozsudkem ze dne 30. 12. 2014, č. j. 30 A 26/2013 - 53 rozhodnutí žalovaného i městského úřadu zrušil jako nepřezkoumatelná a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vycházel z názoru, že v řízení nebyly shromážděny potřebné podklady pro nařízení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť podnět Ministerstva dopravy a z něho plynoucí skutečnosti neexistovaly v době vydání rozhodnutí o technické způsobilosti vozidla (5. 1. 2010).

pokračování

II.3. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015

5. Tento rozsudek krajského soudu byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, č. j. 2 As 21/2015 - 25. K věcnému problému tento soud vyslovil následující: „(p)odle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu platí, že řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.“ Podle třetího odstavce tohoto ustanovení „[v]e tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.“ V nyní projednávané věci bylo řízení obnoveno, protože městský úřad obdržel shora uvedený podnět ministerstva dopravy, z něž vyplynulo, že předmětné vozidlo bylo nezákonně uvedeno do obchodního oběhu, neboť mělo být v důsledku jeho zatopení fyzicky zlikvidováno. Uvedené skutečnosti pak byly potvrzeny i akreditovaným zástupcem výrobce v České republice [srov. § 2 odst. 10 zákona č. 56/2001 Sb. o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o podmínkách provozu“)]. Správní orgány tedy vycházely ze skutečnosti, že akreditovaný zástupce výrobce předmětného vozidla svým tvrzením zpochybnil důkazní hodnotu COC listu, který byl předložen v původním řízení jako podklad pro schválení technické způsobilosti předmětného vozidla. Poněvadž je to právě výrobce nebo jeho pověřený zástupce ve státě, kde je vozidlo registrováno, kdo je oprávněn k vydání prohlášení o shodě, tj. COC listu (viz čl. 5 odst. 2 směrnice Rady o sblížování právních předpisů členských států týkajících se schvalování typu motorových vozidel a jejich přípojných vozidel č. 70/156/EHS), bylo na místě zahájit obnovu řízení, neboť se provedený důkaz ukázal být nepravdivým. Žalobce sice v průběhu celého řízení hodlal předložit původní COC list (kopie je součástí spisu) a vyjádření akreditovaného zástupce výrobce předmětného vozidla v ČR, nicméně žádný z těchto dokumentů nepředložil, a nevyvrátil tedy žádným způsobem tvrzení správních orgánů o nepravdivosti COC listu. Vyjádření akreditovaného zástupce bylo navíc vyžádáno již správním orgánem a další vyjádření, pravděpodobně o stejném obsahu, by na věci nemohlo ničeho změnit. Nejvyšší správní soud tak zcela aprobejuje postup správních orgánů a jejich rozhodnutí nepovažuje za nezákonná. Poněvadž však krajský soud vůbec nezkoumal možnost obnovy řízení z tohoto důvodu, tedy, proto, že se provedený důkaz ukázal být nepravdivým, ačkoliv i na této argumentaci stála rozhodnutí správních orgánů (byť důkaz nebyl označen jako nepravdivý, ale jako „nelegální“), je jeho rozhodnutí postiženo vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].“

6. Nejvyšší správní soud dále k podmínkám obnovy řízení podle § 100 odst. 1 správního řádu vyslovil: „(s)kutečnosti, které vyplynuly jak z podnětu ministerstva dopravy, tak z vyjádření akreditovaného zástupce výrobce v ČR, prokazatelně objektivně existovaly již v průběhu původního řízení (leden 2010), protože k zatopení skladu v Itálii, v němž bylo uskladněno rovněž předmětné vozidlo, došlo již v únoru 2009. Poté došlo, dle nezpochybněných tvrzení akreditovaného zástupce, k vyřazení těchto vozidel z obchodního oběhu a k jejich předání k fyzické likvidaci, která byla šrotovacími společnostmi potvrzena. Až následně tedy mohlo být předmětné vozidlo dovezeno do ČR a bylo pak schváleno jako technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Je tak zřejmé, že předmětná skutečnost, která vedla k obnovení

řízení, resp. zpochybnila pravost COC listu, existovala již v době původního řízení, pouze nebyla objektivně známá žádnému z účastníků řízení, a tudíž nemohla být v původním řízení uplatněna.“

7. Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku rovněž výslovně posoudil existenci veřejného zájmu na obnově řízení s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. j. 4 As 40/2012 - 26, z něhož citoval. Nad rámec kasačních námitek pak poukázal na zjištěné opomenutí osoby zúčastněné na řízení.

II.4. Druhý rozsudek krajského soudu

8. Krajský soud v dalším řízení vyzval K. S. ke zvážení možnosti vystupovat v řízení v postavení osoby zúčastněné na řízení. Poté nyní napadeným rozsudkem žalobu zamítl s poukazem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, z něhož citoval.

III. Obsah kasační stížnosti žalobce a vyjádření žalovaného

III.1. Kasační stížnost

9. Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

10. Podle jeho názoru krajský soud zcela rezignoval na projednání věci, neboť chyběly podmínky řízení. Stěžovatel sdělil, že nesouhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, což je podstatné právě za situace, kdy krajský soud poprvé žalobě vyhověl a nyní ji zamítl. Tímto postupem byl stěžovatel zkrácen na svých právech a rozhodnutí soudu pro něj bylo zcela nepředvídatelné.

11. Krajský soud se vůbec nevypořádal s žalobní námitkou, že na povolení obnovy řízení není dán veřejný zájem, přičemž se jím dostatečně nezabýval ani Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozhodnutí. Podmínka veřejného zájmu musí být splněna kumulativně s formálními podmínkami obnovy řízení. Pokud se tím soudy nezabývaly, je řízení zatíženo vadami. Rozsudek pak nemá oporu ve spisech správního orgánu a především je nepřezkoumatelný, nesrozumitelný a neodůvodněný.

12. Otázka splnění podmínky veřejného zájmu nebyla řešena ani správními orgány ani soudy, podmínky pro povolení obnovy tedy nebyly zkoumány v úplnosti. Napadený rozsudek je proto zmatečný a nepřezkoumatelný. Není možné říci, že veřejný zájem je dán na každé obnově, neboť pak by tato zákonná podmínka byla bezpředmětná.

13. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

III.2. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

14. Žalovaný nevyužil možnosti podat ke kasační stížnosti vyjádření.

pokračování

IV. Právní názor Nejvyššího správního soudu

IV.1. Posouzení přípustnosti kasační stížnosti

15. Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

16. Přípustnost kasační stížnosti je ovšem omezena dalšími zákonnými důvody. Tak je třeba zkoumat, zda kasační stížnost není nepřipustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je nepřipustná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud znovu rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Zde Nejvyšší správní soud vážil situaci v daném případě, kdy kasační stížnost proti předchozímu rozsudku krajského soudu podával žalovaný, kdežto v daném případě je kasační stížnost podávána žalobcem. Tato skutečnost však sama o sobě k přípustnosti kasační stížnosti nestačí. Podstatné je, zda směřuje proti závaznému právnímu názoru, jímž se krajský soud musel podle § 110 odst. 4 s. ř. s. řídit, či nikoliv. Stěžovatel v zásadě proti závaznému právnímu názoru, na němž stojí rozsudek krajského soudu, nebrojí. Fakticky ovšem napadá skutečnost, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu týkající se posouzení veřejného zájmu na obnově řízení. Stěžovatel v rozporu se skutečností tvrdí, že se touto právní otázkou žádný ze soudů nezabýval. Nejvyšší správní soud tak ovšem učinil, nicméně rozsudek krajského soudu tuto část kasačního rozsudku necituje, ani neobsahuje vlastní posouzení této žalobní námitky. Lze tak usoudit, že stěžovatel fakticky brojí proti nerespektování závazného právního názoru. Mimo to stěžovatel kasační stížností směřuje proti nepřezkoumatelnosti nového rozsudku krajského soudu a proti vadám řízení, jichž se tento soud měl dopustit poté, kdy byl jeho předchozí rozsudek zrušen. Z toho plyne, že zde nejsou dány důvody nepřipustnosti kasační stížnosti podle posuzovaného ustanovení.

IV.2. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

17. Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

18. Kasační stížnost je důvodná.

19. Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], zmatečnost řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka

v důsledku trestného činu soudce [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

20. V první řadě je třeba hodnotit kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť nepřezkoumatelnost zpravidla brání posouzení dalších kasačních námitek. Stěžovatel ji shledává v tom, že krajský soud nevyhodnotil všechny žalobní námítky, neboť se nijak nezabýval tvrzeným nedostatkem veřejného zájmu na obnově řízení.

21. Žaloba podaná stěžovatelem skutečně obsahuje námitku nedostatku veřejného zájmu na obnově řízení a napadený rozsudek tuto námitku v rekapitulační části také konstatuje; vypořádání této žalobní námítky však rozsudek vůbec neobsahuje.

22. Dosavadní rozhodovací činnost zdejšího soudu jednoznačně stojí na názoru, že přezkoumatelnost rozsudku je podmíněna vypořádáním všech žalobních námitek, a to vypořádáním řádným; to je současně i předpokladem přesvědčivosti rozsudku (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).

23. Pochybení, na něž poukázal stěžovatel, ovšem není jediným, jehož se krajský soud při odůvodnění rozsudku dopustil. Zde je třeba připomenout, že kasační soud k důvodům nepřezkoumatelnosti přihlíží i nad rámec důvodů uvedených v kasační stížnosti (109 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud totiž zvolil velmi úsporný způsob odůvodnění svého rozsudku formou citace závazného právního názoru kasačního soudu. Citoval však pouze tu část, v níž se kasační soud vyjádřil k podmínkám obnovy řízení po skutkové stránce. Vůbec však již nevyhodnotil tyto skutkové okolnosti ve vztahu k rozhodným právním předpisům, a to ani citací příslušné části rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Rozsudek tak vůbec nesplňuje podmínky odůvodnění rozsudku ve smyslu § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 2 o. s. ř. (za použití § 64 s. ř. s.). Je nepřijatelné, aby krajský soud odůvodnil svůj rozsudek pouze částí odůvodnění kasačního rozsudku, přičemž by citoval jen tu část, která není úplným vypořádáním otázek v řízení řešených, a tuto částečnou citaci spojil s informací, z kterého rozsudku je citováno, a že ten je dostupný na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

24. Rozsudek krajského soudu je tak skutečně nesrozumitelný a trpí i nedostatkem důvodů; je tedy nepřezkoumatelný.

25. Stěžovatel dále poukazuje na skutečnost, že krajský soud rozhodl bez jednání, ačkoliv on s tím nesouhlasil. Ze spisu krajského soudu je zřejmé, že stěžovatel krajskému soudu sdělil podáním doručeným dne 10. 7. 2013, že nesouhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení ústního jednání. Krajský soud jednání nařídil na 10. 12. 2014, přičemž ke stěžovatelově žádosti jednání odročil na neurčito. O věci potom prvním rozsudkem rozhodl bez jednání dne 30. 12. 2014. Po zrušení tohoto rozsudku v kasačním řízení krajský soud pouze učinil výzvu osobě, jež mohla být osobou zúčastněnou na řízení, a následně rozhodl nyní napadeným zamítavým rozsudkem.

26. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Podle odst. 2 téhož ustanovení rozhoduje

pokračování

soud bez jednání o věci samé i v dalších případech, stanoví-li tak tento zákon.

27. Ustanovení § 51 s. ř. s. je výjimkou ze zásady, podle níž soud rozhoduje při jednání (§ 49 odst. 1 s. ř. s., čl. 38 odst. 2 Listiny). Ze spisu je jednoznačné, že stěžovatel výslovně nesouhlasil s tím, aby krajský soud o žalobě rozhodl bez jednání. Tento nesouhlas mohl krajský soud překročit jen v případě zrušení rozhodnutí postupem podle § 76 s. ř. s. Jestliže po zrušení svého předchozího rozsudku nevyzval účastníky řízení znovu k vyjádření podle § 51 s. ř. s. a nedosáhl podmínek, za nichž by mohl rozhodnout bez jednání, musel původní nesouhlas respektovat.

28. Nejvyšší správní soud si je vědom rozhodnutí tohoto soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 112/2008 – 129, podle něhož je rozhodnutí bez jednání při nesplnění podmínek § 51 s. ř. s. sice vadou řízení, ovšem její intenzita nedosahuje vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v případě, v němž je krajský soud povinen respektovat závazný právní názor kasačního soudu a v dalším řízení již není prostor pro vlastní uvážení. V daném případě, kdy si krajský soud ke zdůvodnění svého rozsudku vybral citaci části kasačního rozsudku nepokrývající vypořádání všech žalobních námitek, však tuto vadu tolerovat nelze.

29. I tímto vadným postupem krajský soud naplnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

30. Na druhé straně z kasační stížnosti neplyne, čím měly být naplněny kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s. Krajský soud neprováděl žádné hodnocení právní otázky v předchozím řízení vyjma částečné akceptace závazného právního názoru kasačního soudu, z ničeho neplyne rozpor skutkové podstaty plynoucí ze spisu s rozhodnutími správních orgánů, a stejně tak z ničeho neplynou důvody zmatečnosti soudního řízení, neboť výše uvedené vady se patří podřadit důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

31. Z důvodů naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude muset krajský soud respektovat nesouhlas stěžovatele s rozhodnutím bez jednání a další rozsudek pak přezkoumatelným způsobem zdůvodnit.

32. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne tento soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu